

- (b) În cazul în care articolul 1 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) privește numărul de concedieri efectuate în fiecare unitate în parte, care este sensul noțiunii „unitate”? În special, noțiunea „unitate” trebuie interpretată în sensul că reprezintă întreaga întreprindere de comerț cu amănuntul relevantă, aceasta constituind o singură unitate economică și comercială, sau o parte a întreprinderii respective care intenționează să efectueze concedieri, iar nu o unitate în care un lucrător este încadrat pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, precum fiecare dintre magazine?
- 2) În împrejurările în care un angajat solicită indemnizație de protecție din partea unui angajator privat, statul membru poate să invoce sau să susțină că directiva nu creează drepturi cu aplicabilitate directă împotriva angajatorului în cazurile în care:
- (i) în ipoteza în care statul membru nu ar fi transpus în mod incorect directiva, angajatorul privat ar fi fost ținut să plătească angajatului o indemnizație de protecție ca urmare a nerespectării obligației de consultare prevăzute de directivă, și
- (ii) acest angajator fiind în insolvență, în cazul în care angajatorul privat este obligat să acorde o indemnizație de protecție, iar acesta nu îndeplinește obligația respectivă, și se formulează o cerere către statul membru, statul membru în cauză ar fi obligat să plătească el însuși angajatului o astfel de indemnizație de protecție în conformitate cu legislația națională de transpunere a Directivei 2008/94/CE din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (versiune codificată) ⁽²⁾, sub rezerva oricărei limitări a obligației de plată impuse instituției de garantare a statului membru în temeiul articolului 4 din această directivă?

⁽¹⁾ JO L 255, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 95.

⁽²⁾ JO L 283, p. 36.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Țările de Jos)
la 18 februarie 2014 – KPN BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM), celelalte părți: UPC Nederland
BV și alții**

(Cauza C-85/14)

(2014/C 151/14)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Părțile din procedura principală

Reclamantă: KPN BV

Pârâtă: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Celelalte părți la procedură: UPC Nederland BV, UPC Nederland Business BV, Tele2 Nederland BV, BT Nederland BV

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 28 din Directiva privind serviciul universal ⁽¹⁾ permite impunerea unei reglementări tarifare fără ca dintr-o analiză a pieței să reiasă că un operator dispune de o putere semnificativă pe piață în ceea ce privește serviciul reglementat, în condițiile în care accesibilitatea transfrontalieră a numerelor nongeografice este posibilă din punct de vedere tehnic, iar singurul obstacol în calea accesului la aceste numere constă în practicarea unor tarife care presupun faptul că un apel către un număr nongeografic este mai scump decât un apel către un număr geografic?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, pentru College se ridică următoarele două întrebări:
- a. Competența de reglementare tarifară se aplică și în cazurile în care tarifele mai mari au un impact redus asupra volumului apelurilor către numerele nongeografice?

- b. În ce măsură instanța națională mai are o marjă de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă o măsură tarifară necesară în temeiul articolului 28 din Directiva privind serviciul universal, având în vedere obiectivele urmărite, nu este deosebit de oneroasă pentru furnizorul de tranzit?
- 3) Articolul 28 alineatul (1) din Directiva privind serviciul universal permite ca măsurile menționate în această prevedere să fie emise de o altă autoritate decât autoritatea națională de reglementare care exercită competența menționată la articolul 13 alineatul (1) din Directiva privind accesul⁽²⁾, iar acesteia din urmă să îi revină doar competența de executare?

⁽¹⁾ Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

⁽²⁾ Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (JO L 108, p. 7, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 169).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro (Spania)
la 24 februarie 2014 – Banco Grupo Cajatres S.A./María Mercedes Manjón Pinilla și comunitatea de
moștenitori constituită în urma decesului domnului Miguel Ángel Viana Gordejuela**

(Cauza C-90/14)

(2014/C 151/15)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Banco Grupo Cajatres S.A.

Pârâte: María Mercedes Manjón Pinilla și comunitatea de moștenitori constituită în urma decesului domnului Miguel Ángel Viana Gordejuela

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 6 alineatul (1) și 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE⁽¹⁾ se opun unei norme precum a doua dispoziție tranzitorie din Legea 1/2013 din 14 mai 2013, care prevede, în toate cazurile, o reducere a ratei dobânzii de întârziere, indiferent dacă clauza privind dobânzile moratorii era considerată nulă inițial, ca urmare a caracterului său abuziv?
- 2) Articolele 3 alineatul (1), 4 alineatul (1), 6 alineatul (1) și 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE se opun unei norme naționale precum articolul 114 din Legea privind contractul de ipotecă, care permite instanței naționale doar să verifice, cu scopul de a aprecia caracterul abuziv al unei clauze care stabilește dobânzile de întârziere, dacă rata dobânzii convenite depășește de 3 ori rata dobânzii legale, iar nu alte circumstanțe?
- 3) Articolele 3 alineatul (1), 4 alineatul (1), 6 alineatul (1) și 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE se opun unei norme naționale precum articolul 693 din LEC, care permite solicitarea anticipată a întregului credit pentru neplata a trei rate lunare, fără a se lua în considerare alți factori, precum durata sau valoarea împrumutului, sau orice alte motive concurente relevante și care, în plus, condiționează posibilitatea de a evita efectele respectivei exigibilități anticipate de voința creditorului, cu excepția cazurilor în care ipoteca grevează locuința debitorului din contractul de credit ipotecar?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).